

INHOUD

- 1 De postbode 5
- 2 In de tuin 6
- 3 Een baby 9
- 4 De verkleedkist 11
- 5 Met de trein 13
- 6 De glazenwasser 16
  - 7 Logeren 18
  - 8 De optocht 20
  - 9 Een konijn 22
  - 10 Koningsdag 24
  - 11 Sam is jarig 27
  - 12 Brooddeeg 29
    - 13 De zee 31
  - 14 Moederdag 32
  - 15 De televisie 34
    - 16 De boot 36
    - 17 Fietsen 38
    - 18 De gitaar 41
  - 19 De speurtocht 44
  - 20 Picknicken 46
  - 21 De kapper 48
- 22 Verstoppertje spelen 50
  - 23 De tent 52
  - 24 Collecteren 54
  - 25 De kinderboerderij 57
    - 26 De afwas 59
    - 27 Een nieuwe jas 61
    - 28 Naar de dokter 63
    - 29 De hut 65
  - 30 Het springkussen 68
    - 31 Midgetgolf 70
    - 32 Op bezoek 73
  - 33 Bloemen plukken 75
  - 34 Was ophangen 78
  - 35 Een taart bakken 80
  - 36 Opruimen 83
  - 37 Kleuren op de stoep 85
    - 38 Het zwembad 87
    - 39 De computer 89
  - 40 Naar het ziekenhuis 92
    - 41 In de auto 95
    - 42 Vissen 97
    - 43 Sinterklaas 100
    - 44 Klokkijken 103
    - 45 Schminken 105
    - 46 Hondenpoep 107
    - 47 Strijken 110

| DE POSTBODE

Op de hoek van de straat staat een huis. Een wit huis. Het is het huis van Sam. En op de andere hoek van de straat staat een blauw huis. Dat is het huis van Sara. Vandaag zijn Sam en Sara allebei in het blauwe huis.

‘Hé, daar is de postbode.’ Sam wijst naar buiten. Sara rent naar het raam. Sam heeft gelijk. Buiten loopt de postbode. Hij heeft allemaal brieven in zijn hand. ‘Kijk, hij stopt de brieven in jullie brievenbus,’ zegt Sara. Maar Sam hoort het niet. Hij heeft een paar papiertjes uit de la gepakt. En ook stiften.

‘Wat doe je?’ vraagt Sara.

‘Ik maak post,’ zegt Sam. ‘En straks ben ik de postbode, dan breng ik post bij jou.’ Sara vindt het een leuk spel. ‘Dan ben ik een mevrouw,’ zegt ze. ‘En de bank is mijn huis.’ Ze gaat snel op de bank zitten.

Daar komt de postbode al aan. ‘Ding dong,’ zegt de postbode.

‘Nee, je moet geen ding dong zeggen,’ roept de mevrouw.

‘Een postbode belt nooit aan. Die stopt de post alleen maar in de brievenbus.’

Sam kijkt rond. ‘Je hebt helemaal geen brievenbus.’

Sara wordt een beetje boos. ‘Welles! Kijk, die stoel is mijn brievenbus.’

Sam ziet het. Hij loopt naar de stoel en gooit zijn kaarten erbovenop.

Dan loopt hij snel weer weg.

Sara staat op. ‘Eens even kijken of ik al post heb,’ zegt ze met een echte mevrouwenstem. De mevrouw is erg blij met haar post.

Maar dan gaat de bel. Sam en Sara zijn ineens weer gewone kinderen. Ze rennen naar de gang. Sara doet de deur open. Op de stoep staat de echte postbode.

‘Hallo kinderen, is mama ook thuis?’ Sara schudt haar hoofd.

‘Mama is aan het werk, maar papa is er wel.’ Daar komt papa al aan.

‘Ik heb een brief voor u. Wilt u hier even tekenen?’ vraagt de postbode aan papa.

Papa zet een rare kras op het papier van de postbode en dan krijgt hij de brief.

‘Bedankt.’

De postbode gaat weer verder en Sam kijkt Sara aan.

‘Zie je wel,’ zegt hij. ‘Echte postbodes bellen ook weleens aan.’

2 IN DE TUIN

Sam is in de tuin. Hij helpt papa. Papa heeft een gekke schaar in zijn hand en hij knipt allemaal takken af. Sam doet de takken in de kruiwagen.

‘Waarom maak jij alle struiken eigenlijk stuk?’ vraagt Sam.

Papa lacht. ‘Ik maak de struiken niet stuk. Ik knip de takken er af die te groot zijn.

Als het weer lente wordt, groeien er weer nieuwe takken aan de struik en dan ziet de struik er nog mooier uit.’

‘Oh, wanneer wordt het weer lente?’ vraagt Sam. Papa zegt dat het nog heel lang duurt. Hij geeft Sam weer een tak, maar Sam heeft geen zin meer.

‘Ik ga naar Sara,’ zegt hij en hij doet het tuinhekje open.

‘Hoho, even wachten tot ik je kom helpen met oversteken,’ zegt papa.

Gelukkig duurt het niet lang en even later staat Sam bij Sara in huis.

‘Kom je buiten spelen?’ Dat wil Sara wel. Ze doet snel haar jas aan en mama helpt haar even met haar laarzen. Ze gaan in de tuin van Sara spelen.

‘Weet je wat mijn papa doet?’ Sam vertelt dat papa alle takken van de struiken afknipt. ‘Daar worden de struiken mooier van.’

‘Ik wil ook mooie struiken in onze tuin,’ zegt Sara. ‘Wij gaan ook takken afknippen, Sam.’

Maar ja, hoe dan? Sara heeft wel een schaar, maar dat is een kleintje.

‘Ik pak mama’s schaar wel even,’ roept Sara en ze rent naar binnen. Even later komt ze met een grote schaar weer naar buiten.

Sam wijst naar een struik in de hoek van de tuin. ‘Daar zitten veel te veel takken aan.’ Sara begint te knippen. Het is moeilijk, maar het lukt toch. Dan is Sam aan de beurt. Sara heeft al veel takken afgeknipt, maar er zijn gelukkig ook nog andere struiken. Ze doen erg hun best.

Maar dan komt mama eraan. Ze schrikt als ze alle takken op de grond ziet liggen. ‘Wat zijn jullie nou aan het doen?’ Ze ziet de schaar in Sara’s hand. ‘Hoe kom je aan die schaar?’ Sam en Sara worden een beetje rood.

‘Papa is in onze tuin takken aan het knippen,’ zegt Sam heel zachtjes.

‘En ik wil ook mooie struiken in onze tuin,’ zegt Sara nog zachter. Mama kijkt naar Sam en Sara. Eigenlijk is ze boos, maar ze moet ook een beetje lachen.

‘Ik vind het lief dat jullie de tuin mooi willen maken, maar stop er toch maar mee. Ruim de takken die op de grond liggen maar op,’ zegt ze. Ze gaat weer naar binnen en Sam en Sara kijken naar de struiken.

‘Ik vind de tuin nu helemaal niet mooier,’ zucht Sara. ‘De struiken zien er zo gek uit.’ Sam zucht ook. ‘Is je moeder nu boos?’ Sara weet het niet.

Maar dan roept mama: ‘Als jullie de takken opgeruimd hebben, krijgen jullie wat lekkers.’

‘Ik denk dat mama ons toch wel goede takkenknippers vindt,’ lacht Sara. En snel ruimen ze de takken op.

3 EEN BABY

Sam en Sara zitten in de auto. Achterin. En mama zit achter het stuur.

‘Is het nog ver?’ vraagt Sam. Mama schudt haar hoofd.

‘Nee hoor, we zijn er bijna.’

Sam en Sara gaan op bezoek bij tante Els en oom Jelmer. Die hebben een baby’tje gekregen. Sam en Sara hebben een leuke kaart gekregen bij de post.

Een geboortekaartje. En nu gaan ze de baby bekijken.

Sam kijkt uit het raam van de auto en zucht. ‘Ik verveel me.’

‘Dat geeft niks,’ zegt mama, ‘want we zijn er al.’ Ze zet de auto op de parkeerplaats en stapt uit. Sam en Sara stappen ook uit. Sara heeft een cadeautje in haar handen.

Dat is voor de baby.

‘Mag ik aanbellen?’ vraagt ze. Maar dat hoeft niet meer. De deur gaat al open en daar staat oom Jelmer.

‘Ha, Sam en Sara!’ roept hij. ‘Komen jullie mij een cadeautje geven? Wat leuk!’

Sam en Sara schudden hard hun hoofd.

‘Nee hoor,’ zegt Sam, ‘het cadeau is voor de baby.’ Hij kijkt de kamer rond, maar hij ziet de baby niet. Tante Els is er ook niet. ‘Zijn tante Els en de baby naar de winkel?’ vraagt hij. Oom Jelmer moet lachen.

‘Nee, ze zijn boven. Kom maar mee.’ Allemaal klimmen ze de trap op. Oom Jelmer doet een deur open en ja hoor, daar is tante Els. En naast haar ligt een heel klein baby’tje. Sam en Sara zijn ineens een beetje verlegen. Sam kijkt naar de grond en Sara kijkt naar mama.

‘Wat leuk dat jullie naar Maaïke komen kijken,’ zegt tante Els vriendelijk.

Maaïke? Oh ja, zo heet de baby. Dat stond op het geboortekaartje.

Voorzichtig lopen Sam en Sara naar Maaïke toe. Maaïke ligt lekker te slapen.

‘Waarom heeft Maaïke een muts op?’ vraagt Sara. ‘Het is binnen toch niet koud?’ De grote mensen moeten lachen.

‘Baby’s die net geboren zijn, moeten overal nog aan wennen,’ legt oom Jelmer uit.

‘Daarom krijgen ze het soms toch koud als ze binnen zijn. En daarom hebben we Maaïke een mutsje op gedaan.’ Sam knikt. Hij snapt het. Hij heeft het zelf ook weleens koud binnen.

Sara geeft het cadeautje aan Maaïke maar zo’n klein baby’tje kan het pakje natuurlijk nog niet openmaken.

‘Willen jullie Maaïke helpen?’ vraagt tante Els. Sam en Sara willen dat wel en snel maken ze het cadeautje open. Er zit een piepklein jurkje in.

‘Ach, wat een schattig jurkje,’ zegt tante Els blij.

Ondertussen heeft oom Jelmer voor iedereen wat drinken ingeschonken. En ze krijgen er beschuit met muisjes bij. Mmm, lekker!

Als het op is zegt mama: ‘Wij gaan weer naar huis. Over een paar weken komen we weleens weer.’ Sam en Sara lopen de trap af.

‘Ik vind Maaïke een lieve baby,’ zegt Sara.

En mama zegt: ‘Ik ook.’

Maar Sam zegt niets. Hij denkt: ‘Maaïke is wel lief, maar ze kan nog niet eens voetballen!’